

Á BARBARU

Maturin

Maturin var ekki heilt so góður sum eg vónaði. Møguliga væntaði eg ov nógv. Eg havi verið ofta á Barbaru fyrr, og tað hevur oftast verið betur enn hesuferð. Eg sett eftur við eini kenslu av at góðskan á matinum er ov svingandi.

Vínið var sera gott.

Umhvørvið

Umhvørvið er sera hugnaligt. Gomlu húsini á Reyni eru ógvuliga lág, so næstuferð má eg minnst til ikki at fara í høggar halir. Eg haldi tað vera nógv hugnaligast at sita uppiá. Hølið niðriundir er ov lægið innrætta, og ov tætt við WC, tað kennist sum um situr man í gongini. Royn og fá eitt borð uppiá.

Á Barbaru eru tey eittsindur kitsch og brúka gomul stell á nýggjan hátt – tey brúka ikki eitt heilt samlað stell, men blanda ístaðin alt saman: tallerkurin hjá tær er ikki líka sum tallerkurin hjá persóninum yviri av tær, og tú kanst vænta tær ómakað kopp og undirskál... Tað er kool. Ja. Enn. Men eg eri bangin fyri at tað skjótt er blivið brúkt so nógv, at tað verður kiksa (eittsindur sum at smíða sær borð burturúr gomlum plattum. Tað er fari.). Skjótt, men ikki heilt enn.

Fari eg aftur?

Ja, eg fari heilt vist aftur – tí tá Barbara er góð, tá er hon ordiliga góð. So er bara at vóna at júst mín næsta vitjan rakar á ein góðan dag.

Saman við hvørjum?

Eg fari heilt vist aftur á Barbaru saman við Barbaru – tað er vorðið okkara ting. Og onkuntíð sleppur onkur onnur vinkona við eisini.

Eg gleði meg at fara her saman við Ýr, 4 ára gomlu dótttrini, tí hóast tað er »fint« á Barbaru, so er tað fint uppá tað inkluderandi mátan.

... Men eg kann absolutt eisini ímynda mær onkran, ið eg kundi hugsað mær eina romantiska date við á Barbaru. Ja, Barbara rakar breitt: Vinkonur, for-elskað pør, foreldur og børn (um tey tíma at vera á »finari« matstovu. Tíma tey ikki – et so heldur heima ;)).

ótrúliga gott. Ja, vínið og sósín tóku alt fokus frá fiskinum – kanska tíbetur? Triðjuferð kokkurin kom til okkara borð hevði hann við sær tungu og eina konfiteraða tomat (tomat baka/kókað í olju, haldi eg?). Enn einaferð smakkaði fiskurin ov lítið. Tomatin har-afturímóti smakkaði alt ov nógv – av edikki. So nógv at tað sveið í hálsinum. Tað hevur nokk verið av óvart. Eg kendi tey við borðið viðsíðunar av, og spurdi hvussu teirra tomat hevði verið. Teirra hevði verið góð, so vit hava nokk bara verið óheppnar. Síðsti rættur áðrenn dessertina var fiskasúpan. Eg veit ikki um tað bara er eg, men tað var okkurt skuffils í at enda við súpan. Tað er kanska bara tí at »há okkum« plaga vit at eta súpanina fyrst. Sum vanar kunnu oyðileggja nógv. Fyrst legði eg heldur einki í súpanina, og bleiv eitt sindur kedd við tankanum um at skriva eitt ummælið, ið ikki bleiv so positivt, sum eg hevði vónað... Men so koyrði eg eitt sindur av salti í, og SO broyttist súpanin. Mær dámdi hana rættiliga væl, men eg hevði ynskt, at hon kom eitt sindur fyrr. Omaná var... hmmm...

eg minnst ikki. Tað var okkurt, og eg minnst at mær dámdi tað. Men tað stendur ikki nóg fast í minnum. Við dessertina var eg steðgað við at skriva niður, eg veit ikki um tað var vínið, ella skuffils yvir, at Barbara ikki heilt kláraði at halda tað støðið, sum eg so ofta havi notið gott av á matstovuni.

Tað var serstakliga spell, at maturin júst hetta kvøldið ikki var SO góður – tí eg veit at at hann kann vera tað – tað havi eg upplivað so ofta.

Vínið var best

Eg veit ikki heilt, um tað er gott ella ringt, at vínið var betur enn maturin – tað er møguliga alt eftir hvussu tú hugsar. Tað er so ótrúliga ofta, at vínið afturvið matinum trekkir heildarupplivingina niður, so ofta at vínið ikki livir upp til matin. Tað er møguliga mín egna skuld, tí eg veit so lítið um vín, at eg altíð biðði tænanar velja okkurt fyri meg, og møguliga, bara møguliga, veit tænanin eins lítið um vín sum eg. Á Barbaru hetta kvøldið upplivdi eg tó tað mótsætta. Eg fekk 4 ymisk

vín, og nei, eg havi ikki fingið nøvnini niður her. Trý av teimum fyra vínunum dámdi mær heilt væl. Dessertvínið – búsandí og søtt – tað dámar mær altíð væl. Eg havi roynt tað fleiri ferðir fyrr, og gleði meg hvørjaferð. Onkuntíð fái eg mær dessertvín fyrst, ímeðan eg bíði eftir mínum altíð seinkaðu vinkonum. Men serliga gott var næsta vínið eg fekk – hetta var

brúsandi, men ikki sum vanligt brús, tað er torført at greiða frá – tað prikaði, men skúmaði ikki. Brúsið var ikki so framtraðkandi, tað var milt, men ikki sløvt. Eg ivaðist eina løtu í, um tað var nakað brús í tí, tað kendist meira sum eitt sting, heldur enn brús. Jú, hetta vínið var veruliga hæddarpunktið hetta kvøldið.

UM MATUMMÆLINI Í VIKUSKIFTISSOSIALINUM

Framyvir vera av og á matummæli ella umrøða at lesa her á mínum matsíðum í Vikuskiftissosialinum – tey verða prentað bæði fyri tykkum, ið eta (og vilja vita hvar og hvat tit skulu eta næst) og fyri tykkum, ið gera mat til fólk (og vilja fáa innlit í hvussu eitt av hesum fólkunum upplivir matin og staðið sum eru karmar um tykkara gerandisdag og teirra hugnadag).

Eg havi ikki nakrar serligar førleikar til at ummæla eitt matstað, og tað er tískil ikki út frá nøkrum serligum treytum eg ummæli. Heldur kann hetta hugsast sum umrøða - at eg sum gestur á føroysku matstovunum greiði frá míni uppliving.